

f. A. 37. D. 30.

KAIS. KÖN. HOF BIBLIOTHEK

28.980-B

ALT-

28980-B.

5

L A U K A'
V E R S E I.

V E R S E K.

I R T A

LAUKA GUSZTÁV

(1841 – 1845.)

Nagy-Károlyban,
GÖNYÜI PÓCS GÁBOR' betűivel
1 8 4 6.

V E R S E K.

TARTALOM.

LAURÁM' EMLÉKE	<i>Lap.</i>
I. II. III. IV. V.	
VI. VII. VIII. IX. X. XI. XII.	- 1 — 16.

ÉRZELMI DALOK 'S VEGYES KÖLTEMÉNYEK.

Körének	19
Erdődhez	22
Aniko emléke	24
Ki a' szilárd?	27
Életem	29
Történet	30
Estéli harangozáskor	31
A' szenvedőhez	32
Emlékvers	33
Árpád	36
Hozzá	38
Mentség	39
Tövisek	40—41
Álom	42
Rózához	44
Sírvers	45
Helen sírján	46
Bizalom	48
Nyilatkozat	49
Falun vasárnap	51
Történet	53
Egy halott koponyájához	55
Az árva	57

Poesis	-	-	-	-	-	-	-	58
A' holdhoz	-	-	-	-	-	-	-	59
Népdal	-	-	-	-	-	-	-	60
Jennyhez	-	-	-	-	-	-	-	61
Juratusdal	-	-	-	-	-	-	-	62
Drámai hatás	-	-	-	-	-	-	-	65
Nyilatkozat	-	-	-	-	-	-	-	67
Átok	-	-	-	-	-	-	-	68
Történet	-	-	-	-	-	-	-	70
Románcz	-	-	-	-	-	-	-	71
Életfolyása	-	-	-	-	-	-	-	73
Népdal	-	-	-	-	-	-	-	75
Hutiray Marienek	-	-	-	-	-	-	-	76
Tanács	-	-	-	-	-	-	-	78
B. Emiliához	-	-	-	-	-	-	-	79
Lány felett	-	-	-	-	-	-	-	80
Ideál	-	-	-	-	-	-	-	81
Elethöl	-	-	-	-	-	-	-	83
Népdal	-	-	-	-	-	-	-	85
Románcz	-	-	-	-	-	-	-	86
Clarissa sirján	-	-	-	-	-	-	-	87
K. Pál. — X — nejének	-	-	-	-	-	-	-	88
A' világ	-	-	-	-	-	-	-	89
Tapasztalás	-	-	-	-	-	-	-	91
Holtgyermek	-	-	-	-	-	-	-	92
Őszinteség	-	-	-	-	-	-	-	93
Áldozat	-	-	-	-	-	-	-	94
Népdal	-	-	-	-	-	-	-	95
K. Szinigazgatóhoz	-	-	-	-	-	-	-	96
A' kártyához	-	-	-	-	-	-	-	97
Caricatura	-	-	-	-	-	-	-	98
Ferenczbátyámnak	-	-	-	-	-	-	-	99
Jankó muzsikusnak	-	-	-	-	-	-	-	100

A' N. Károlyi hangverseny emléke	-	-	-	-	-	-	101
Népdal	-	-	-	-	-	-	102
Az Anyák	-	-	-	-	-	-	103
X. Város	-	-	-	-	-	-	104
Párbaj	-	-	-	-	-	-	107
Caricatura	-	-	-	-	-	-	109
Y.	-	-	-	-	-	-	110
Tolvajpercz	-	-	-	-	-	-	111
Z.	-	-	-	-	-	-	112
Népdal	-	-	-	-	-	-	113
Laurához	-	-	-	-	-	-	114
Irnokdal	-	-	-	-	-	-	116
Átkosház	-	-	-	-	-	-	118
N. Károlyi Conto	-	-	-	-	-	-	119
Üzérkedés — Félelem	-	-	-	-	-	-	120
Cs. — K. Rézikának	-	-	-	-	-	-	121
Az álszinü	-	-	-	-	-	-	122
Cilley Ulrik	-	-	-	-	-	-	123
Ujkorí Románcz	-	-	-	-	-	-	124
Faustához	-	-	-	-	-	-	125
Poeta	-	-	-	-	-	-	126
Rejtvény I. II. — Imakönyv	-	-	-	-	-	-	127

LAURÁM' EMLÉKE.

1.

Angyal-arczú szende lányka,
Szép miként egy istenálom,
Szólj: ha sorsod menni késztet
Másodat fel hol találom?

Hol ragyog fel égszemednek
Éltető szelid sugára,
Melly felém egy üdv világot
Egyegy pillanatra tára?

Jobb ne szólj! — mert szép reményim'
Még fenálló tünde vára
Szerteomlik életemmel
Rózsaajkid' egy szavára.

2.

Szelleműlt lány szólj hivedhez ,
 Emeld fel lel kem lel kedhez
 Édes mindenem ;
 Ah mióta sír homálya ,
 Leng feletted zord a' pálya
 Bú ül éltemen.

Elveszett remény-világom ,
 Nem nyujt élvezet ifjuságom
 Rá homály terült ;
 Élveim' kisdéd hajója
 Földi üdvem alkotója
 Véled el terült.

3.

Szép vagy leányka halva is
 Bár ajkid' színe halovány,
 'S nem mosolyog szép hajnalom
 Homlokod' vakító haván.
 Tűzve virág-koszorú van
 Sötét fürtű fejed körül,
 Középen hervadt rózsza vagy
 Illy kincsnek a' sír is örül.
 Szép e' játszi kis koszoru,
 De még egyszer olly szép lenne,
 Ha tiszta szivecskéd' jele,
 Kékes emlény volna benne.
 Nyisd-fel óh lány két égszemed!
 Felmosolyg a' legszebb virág
 'S nekem szegény szenvedőnek
 Az elveszett reményvilág.

4.

Leányka! sírodon
 Midőn imádkozom,
 'S korán elhunytodért
 Könyűkkel áldozom,

Túl e' szűk hant' körén
 Hol tiszta lelked él,
 Jut-e eszedbe az
 Ki itt alant remél?!

5.

A' kis halom, melly eltakar,
 Mélyen behorpada,
 Felette a' zöld lombozat
 Sárgára hervada.

Keresztkéd melly égszínü volt
 Fakuló színt visel,
 Könyét hullatta rá az ég,
 Színét az mosta el,

Tested, melly a' földből leve,
 Ismét földdé lehet:
 De lelkemből, oh égi kép!
 Senki el nem vehet.

6.

Fehér vagy mindenem,
 Fehér virág között,
 Fehér volt lelked is
 Melly égbe költözött.

Fehér hűlt nyoszolyád
 Mellyet kezem vete,
 Minden fehér csupán
 Fájdalmam fekete.

7.

Szende lány ki tisztán élted át
Szép, de olly rövidke napjaid';
Elfelejtve légy e most, midőn
Hant borítja csöndes álmaid?

Elfelejtve lányka nem leszessz
Bár neved' halálod elvivé,
Él szívem még, él, meg nem repedt,
'S megnevezni téged e' szivé.

Elhagyatva mint a' vad virág,
Melly pataknak őrzi partjait,
Nincs ki mondja hogy te szép valál,
Elfeledve minden bájjaid.

Megsiratlak én szerelmesem
Gyászos élted' fényes csillaga,
Báj valód' e' földnek nem hagyá —
Csillagnak ragadt az ég maga. —

Megsiratlak, szép, de árva lány,
Emléked mig élek élni fog,
Szűd enyim volt és örökre az
Keblemen bár többé nem dobog.

**Megsiratlak olly keservesen ,
Mint a' bűnös vesztett édenét ,
Oh van-e kebel bánattalan
Eltemetve látván mindenét ! ?**

8.

Halvány szined,
Halvány miként a' holdvilág,
Hervadt virág.

Sötét hajad,
Sötét miként az éj maga —
Szemeid ez éj csillaga.

Oh lány ha a' sír eltemet,
'S éjjel leszen sirod felett;
Ragyognak majd a' csillagok
A' halvány hold virasztni fog.
Én bár mind aztat láthatom,
A' másik éjt megsiratom.

9.

Érzéketlen sírod felett
 Kék, és piros virág terem!
 Tán ajkid, és két égszemed
 Küldé fel a' hideg verem?!

Rózsa lett szép ajkaidnak,
 Nékem fájó hervadása, —
 Emlény égszin kétszemednek
 Szúm' repesztő béhunyása.

10.

**A' kéklő ég taván
Mosolygó csillag állt,
Midőn téged szemem
Leányka feltalált.**

**Mért most is ott ragyog
A' csillag, 's éjjelez?
Ha téged mindenem
Nem érző hant fedez.**

11.

Szerettelek szép virágom ,
Csak te voltál e' világon
Lelkem' vágya ,
Okozója jó kedvemnek ,
És borongó életemnek
Ifjusága.

Általad , és benned éltem ,
Üdvemet tőled reméltem
Még elérni ,
Nincs e' földnek drágasága
Mellyért feltudtalak volna
Lány cserélni. —

Most gondolni sem merek rád ,
Hideg sír lett a' nyoszolyád
'S ölelése —
Annyi édes érzeménynek ,
Hit , bizalom , és reménynek
Elveszése.

Oh ha mégis él a' lélek !
Lányka akkor még remélek.
Kérd halálom !
Bár hol légy a' messzeségben
Üdvem itt , vagy fenn az égben
Feltalálom.

12.

Köröttem éj; fejem felett
 A hold szendén ragyog,
 Szél leng a tölgyek lombjain,
 Mély erdőben vagyok,

Hideg sugár rezegteti
 A tó hullámain,
 Ezüstszinben fürösztve meg
 A part virágait.

Habokbul halvány hölgyalak
 Mosolygva szól felém,
 Vonásiban az istenarcz
 Bájit megismerém. —

A lányka most is égiszép,
 Miként ha kellemét
 Két év alatt a néma sir
 Nem dulta volna szét.

A termetet nem láthatom,
 Sem a hideg kebelt,
 Rajt' hűvös szellő lenget egy
 Liliom fehér lepelt.

Eltűnt mi arczán földi volt,
 Az élet nappala :
 Ez arcz most csillag nélküli,
 De csöndes éj vala.

El-elrepülő sóhaját
 Lehetlen hallani,
 Tavaszszellet virág között
 Szokott így dallani.

Majd visszatér a víz felé —
 A holdfény elborúl,
 S az árny, mint párcsillagok,
 A kék habokba hull.

*** * ***

Te eltűnél; a látomány
 Álom csalképe volt,
 Őt vissza, ah, nem hozhatom,
 Laurám nincs, Laura — holt!

— ** —

**ÉRZELMI DALOK
'S VEGYES
KÖLTEMÉNYEK.**

K Ö R É N E K

*Kisfaludy társaság által 12. darab arannyal
jutalmazott pályadolgozat.*

— ** —

Víg barátim! most igyunk bort
Vagy soha,
Még a' bor sem jó ha éltünk
Mostoha;
Üssük össze szomszédinkkal
A' pohárt,
„Egy pohár bor“ mond a' költő
„Megnem árt.“

Éljen minden barna lyányka!
'S kebele
Légyen a' szent honszerelem
Lakhelye;
Tégye össze kis kezét a'
Honjogért,
Tőle úgy sem kér hazája
Drága vért.

'S majd ha egykor szép szerelmén
 Boldogul,
 És keblére kisdedeknek
 Csókja hull:
 Elfeledje isten őt, ha
 Nemzetét
 Hőn szeretni nem tanítja
 Gyermekeit.

És az ifju légyen bátor
 És erős,
 Ő belőle lessz idővel
 Még a' hős;
 Rajta függ a' szent hazának
 Két szeme,
 Gaz fiú ki illy anyának
 Vétene.

Ifjú korban még az eszme
 Változó,
 Most szerencsét, majd veszélyt és
 Bajt hozó.
 Jó tanács kell melly vezesse
 Szép tűzét,
 Hogy csupán csak azt, mi káros,
 Rontsa szét.

Jó öregnek bölcsstanácsa
 Lessz vezér,
 Illy vezérrel ifjuságunk
 Czélhoz ér.
 Férfit illet mindenütt a
 Tetterő,
 Az legyen szegény hazánkban
 Bűnverő.

Az deritse fel e' honnak
 Hajnalát,
 Mellyen annyi vészes felleg
 Lenge át. —
 Közakarat, egyetértés
 Drága kincs,
 Elveszett a' hon ha ilyen
 Kincse nincs.

Párt 's vizálytól óvjon meg hát
 Istenünk,
 Boldogokká és nagyokká
 Úgy leszünk;
 És csak úgy fog boldogulni
 Szép hazánk,
 Oltárán ha egyiránt mind
 Áldozánk.

ERDŐDHEZ.

Szép vidék áll tölgyerdők között;
Volna nem szép, nekem még is az!
Ott mosolygott rám a' gyermekév,
Ott szedém virágid' szép tavasz!

Messze tenger volt a' kerti tó,
Hegytető a' vadrózsás halom;
Kis körébe mindent föllelék,
Kéjbe olvadt minden fájdalom.

All a' völgy, hol együtt harcolánk
Én, 's a' szomszédból került sereg,
És ha baj talált, vigasztalom —
Jó anyám — az Isten áldja meg!

Ifjuságom legszebb napjait,
A' mit édest érezett szívem,
Egyetlen boldog szerelmemét,
Kis határid adták énnekem.

Mint e' kor, melly játszva átölelt,
Úgy veszett-el boldogságom is;
Jó tavasz, de nem mint akkoron,
Nyíl virág, de annál több tövis.

Oh nehéz, nehéz az élvezett
Boldogságot elfelejteni,
Tünde bájjal a' szép emlék
Felmosolyg szívünket vérzeni.

Ámde nekem kéj e szenvedés,
Üdvet ád a' szép emlékezet,
Mert én ismét meglátandom azt,
Hol jelennel a' mult fog kezét.

Jó szülőim', a' szelid leányt
Játszó társim' és szomszédimat
Élni hagyta a' jóságos ég,
Feltámasztani boldogságomat.

Végý öledbe végý hát engemet,
Gyermekévim' bájos édene!
'S bár virágid elhervadtanak,
Szentcsíti keblem' istene.

R-cz ANIKÓ EMLÉKE.

Csillag szemében tűz ragyog
 Az élet' szép tüze ;
 Homlokára hajnalt, 's tavaszt
 Az ifjuság fűze.

Te eljövél elrablani
 A' csillag szép tűzét,
 Mellyet talán félszázadév
 Sem rombolt volna szét.

Te eljövél elrablani
 A' hajnalt és tavaszt,
 Az istenátka száll reád
 Mert isten adta azt. —

Havas arczán virág mosolyg
 Olly tisztán mint az ég,
 Sajnálná őt az ősz' dere
 Sajnálná őt a' lég ;

Te eljövél megilletéd,
 El hervad a' virág ;
 'S püsztán marad, virágtalan
 Mint télben a' fűzág,

Keble még most márványhalom ,
 Ártatlan , tiszta , szent ,
 Ártatlan bár mesés való ,
 Mert üdvet ront , 's teremti.

Te eljövél szentségtelen
 Kezekkel játszani ,
 Állat ösztönnel ellehet
 Illy üdvet rontani.

A' természet szép , mint egy jegeny'
 Melly még nem ért vihart ,
 Védve vadon hegyek között
 Mindég magasbra tart ;

Te eljövél , dúló vihar
 Csapdosta meg tövét ,
 'S a' szép növény gyümölcstelen
 Hullott a' völgybe szét. —

Előtted áll most a' leány
 Már nem szép , nem remek ,
 Virágtalan , halvány az arcz ,
 Kihaltak a' szemek. —

Keble már nem márványhalom ,
 Beroskadtt sirverem ,

Emléke él benn az üdvnek ,
De üdvét nem terem.

Ó ifjú bár szeretted őt ,
Még is szűtlen valál ,
Midőn mulandó élvezekért
Illy lányt feláldozál. —

KI A' SZILÁRD?

Arannyal elcsábíthatod
Igazságot 's törvényt tapod
Kinek azt védni kellene
A' bírót.

Arannyal elcsábíthatod
És legszebb szűz erényt tapod
Kinek azt védni kellene
A' leányt.

Arannyal elcsábíthatod
Henyélve nézi a' napot
Kinek munkálni kellene
A' férfit.

Arannyal elcsábíthatod
Elhagy hű férjt és magzatot
Kinek szeretni kellene
Az asszonyt.

Arannyal elcsábíthatod
Ki védni kart — és szűt adott
Kitől segítség kellene
A' bajtárs't.

**De van egy szilárd úntalan
Kit nem csábít ezüst arany,
Hiába küzdessz ellene
A' halál.**

É L E T E M.

Megszülettem mint bár ki más,
Deszka bölcsőbe tevének,
Felettem élv, 's öröm helyett,
Bánat és bú örködének.

Gyermekkorom az ifjuság
Vidor szakába áthaladt,
Társaimul hűségesen
A' bánat és bú megmaradt.

Elértem éltémnek nyarát
Virágtalan, gyümölcstelen,
Agyamnál mellyben szenvedek
A' bánat és bú van jelen.

Talán ha lelke elhagyott —
'S testem a' férgek étke lett —
Elhagy e' két sötét barát,
'S öröm leszen sírom felett. —

T Ö R T É N E T.

Hárman virasztánk egykoron
A' csendes éj' óráiban,
A' hold, én, 's egy halvány leány
Mély fájdalom vonásiban.

Már csak ketten virasztgatunk,
A' hold, és én keserv között,
A' halványlány alúnni ment —
Régen a' sírba költözött —

ESTÉLI HARANGOZÁSKOR.

Búsan szól a' kis harang,
Estimára cseng a' hang —
Hogy, kik már elmentenek,
Üdvet 's nyugtot nyerjenek.

Volt elég, ki szenvedett
Még e' földön eleget —
Kérjük hát az ég' urát;
Nyugtassa a' holt' porát.

És ha lelke felmegyen,
Hogy a' testtől ment legyen,
Üdvöztse szent kegye,
'S országába bévegye.

Búsan szól a' kis harang,
Estimára cseng a' hang —
Hogy, kik már elmentenek,
Nyugtot, üdvet nyerjenek.

A' SZENVEDŐHEZ,

Lányka sírsz, szemlélem könnyeid'
 Kék szemednek tiszta tükriben,
 Szép e' könycsepp mint a' drága gyöngy
 Tengereknek nyugva medriben.

Bú van ugy-e tiszta lelleden?
 Tükröződve könysugárokon,
 Csak vihar ha kél a' hab felett
 Látni gyöngyöt csendes partokon,

Oh ne sirj, te édes szenvedő!
 Érzéketlen áll a' néma hant,
 És a' gyöngy melly itten boldogít,
 Vonzerővel nem bír ott alatt.

EMLÉKVERS

G R Ó F

KÁROLYI GYÖRGYNÉNEK

Junius 19-kén 1845.

*Lelket a' magyar leánynak
'S honfi szellemet !
Nem kíván üres virágot :
Ő hazát szeret.*

Athenaeum.

**Eljövél a' nemzet' szeretett leánya ,
Eljövél közinkbe várva várt vendég ,
Millyent istenünk csak egyszer ád a' honnak ,
Millyent áldásképen egyszer nyujt az ég.
Eljövél reményünk ! és hazánk reménye :
Benned csillagot nyert régi gyászos éje.**

Neje Károlyiunknak, hú Zichy leánya,
Szívben és lélekben gazdag egyiránt,
Grófi nő vagy! ah de még is gyenge nő vagy,
Enyit egy leánytól honja nem kívánt,
Férfi ha lett volna ennyi tett vezére,
Annak is borostyánt tűz a' hon fejére.

Szólj mit adjunk lelkes hölgye hölgyeinknek
A' midőn kezdközt gazdagság vagyon?
Épen ez miért az érdem kétszer illet,
Mást a' kincs, 's aranyja kényelemre von,
Munka kellett néked, munka kell szivednek,
Felvirágzást adni honod, 's nemzetednek.

Nagy neved szép hírét adjuk át jövőnknek,
Hogy hevüljön üdvös tetre általa?
Vagy tettid' virágit fonja koszorúba
Költők' 's lantosoknak fellengő dala?
Oh magad szerzél te életet nevednek!
A' siker énekli nagyságát mivednek!

Szépjutalmaid legyen: kebled' vallomása,
A' dicső önérzet áldott gyermeke!
Csillagfény 's öröklő ünnep nagy nevednek:
Honod' boldogsága, 's ragyogó ege!
'S melly a' földi élvek' halmazát felérje:
Lépteid' honáldás 's szeretet kísérje!

'S majd ha mi nem érzünk kik olly hön szerettünk ,
 'S boldogabb hazában boldog nemzet él ;
 Rólad a' letűnt kor' egyik nemtőjéről ,
 Gyermekek , ifju , és agg egyiránt beszél.
 'S könny között emlékszik vissza n a g y n e v e d r e ;
 Egy nemzet könnye lesz a' gyöngy hamvedredre.

Á R P Á D.

Midőn paizstetőn
 Emelt az őssereg,
 'S népeskü zúgta hogy: —
 „Pártvész nem rontja meg.“

Nagy nemzetalkotó,
 Magas szived felett,
 A' legszentebb erény —
 Egy ország sorsa lett.

Szent vólt a' honfihit,
 Hogy a' magyar hazát;
 A' sors daczára még
 Népüdv lobogja át.

Mióta sirodon
 Több ezredév viraszt;
 Sokszor viharza vész,
 Kevés volt a' malaszt.

Oh törj-ki sirodon
 És jöjj közinkbe fel;
Talán ha lát e' hon —
 A' szent ügy nem vesz el.

H O Z Z Á.

„**M**i bájvilág dereng fel
 Az égnek fényiben!
 Mért lányka éjszemednek
 Sugára ott pihen? “

, Azért nézek örömmel
 A' kéklő ég felé —
 Mert hívem, a' szép halott,
 Nyugalmát ott lelé. ‘

M E N T S É G.

„**A**rtatlanságod' elhiszem,
 Kétkednem nincsen ok;
 De ifju, és sötét szoba —
 Ez kissé még is sok!“

, Hidd, jó anyácskám — esküszöm,
 Csókjától tiszta szám;
 Ő hallgatott, én hangosan,
 Boz Dickent olvasám. ‘

T Ö V I S E K.

H. nak.

Nincs pénz, nincs feleség, nincs vers jó, nincs
 kitűnő név!
 Légy legalább bátor, 's öld a' dunába magad.

I m r e u r n a k.

„**B**orzos mind a' ki bölcs“ így ítél Imre ba-
 rátunk,
 'S épen azért dühösen összekuszálta haját.

N . . y P á l n a k.

Hogy hívnak? Palinak. Palikám áld a' haza
téged;
Hogy letevéd pennád, 's most „gyö-gyö-nyör-rel“
iszol.

F r a n c i a e v ö k n e k.

Megtartjuk a' mi jó, a' mi rossz, azt néktek
ajánljuk;
Itt van a' „jobb 's bal kéz„ rajta ki még
nem evett.

Á L O M.

Játszi szellő lágy fuvalma
 Te reám álmot hozál,
 Sóhajod halk ihletére
 Lelkem tünde honba száll.

Hol narancsfák hús sorában
 Vig patakcsa folydogál
 Tiszta habbal, és beszédes
 Partin ifju rózsza áll.

A' virág közt szende lányka,
 Hajnal arcza, éj szeme:
 Szebb, miként a' föld lakói, —
 Ő az égiek neme.

Rózsafácskán volt ruhája,
 Egy lepelke rajta még,
 Szép szeméből e' beszéd szóll:
 „Vízbe menni szívem ég.“

**Készül ezt is im levetni, —
Ah de én felserkenék;
Sors, miért nem hagysz alunhom!
Most talán már fürdenék.!**

R Ó Z Á H O Z.

Rózám, midőn megláttalak ,
Szépnek jónak találtalak ,
Csupán egy volt hibád ,
Hogy ritkán szőlla szád.

Felnyitottad rózsaszádat
Jóvá tenni e' hibádat,
'S felkiálték: egy hibája ,
Hogy most mindig jár a' szája.

S Í R V E R S.

Ebecském, ebecském
Be jókor elhalál,
Pedig olly ifju, szép,
És hűséges valál,

Hány ifju, hány férfi,
És hány agg udvarolt
Nekem, ki náladnál
Mindenkép rosszabb volt.

HELEN SIRJÁN.

(Pesten martiusban 1843.)

Örök mósoly ült ajkidon,
Szemeidben bolygó világ,
Ámbár sokszor mendád magad:
Belül a' kínok férge rág.

Piros színt mázoló az arcz'
Úndorító halványira,
Ekép vetéd ki horgodat
Sok száz könnyelmű ifjura.

Drága selyem öltönyt vonál
Mégmérgezett tested fölé;
Igy lön: — hogy az éden helyett —
Számptalan ott poklát lelé.

Kaczérul jártál fel, 's alá,
Hogy lássák tested termetét, —
A' természet mint álda meg!
'S te azt gyaláztatul vetéd.

Leélted szörnyű napjaid, —

A' vég tán jókor érkezett?

De a' test jókorabb lakolt

Miután többet vétkezett!

Oh szólj leány?! mert örömöd

Sem volt egyéb mint fájdalom,

Megátkozott tested felett

Nem áldás é a' sirhalom!

B I Z A L O M,

Miért? . . . ha a' sors' karja ért,
'S díjt nem nyersz sok küzdelmidért,
Hanem csak bánatot!

Miért nézessz az ég felé?
Hol csillag, hold, honát lelé,
Mért nézed a' napot?

Hiszen a' nap, hold, 's csillagok,
Bár gazdagok, 's hatalmasok,
Nem fogják pártodat!

,De túl rajtok van istenem,
Ő nékem bíróm, mindenem,
Ő igazságot ad. —

NYILATKOZAT.

Hogy meghalok — felsem veszem,
Hiszen az élet' folyása,
Hogy ember embertársának
Nyugalom helyét megássa.

Hogy más gazdag asztalhoz ül,
Mig én száraz kenyért eszem,
Az isten látja lelkemet
Rosz néven még ezt sem veszem.

Hogy más pazarlott kincseken
Ezerféle élvezet teremt,
Mig én élvnélkül éltem át
A' multat, 's élelem a' jelent. —

Legkisebbet sem változtat
Sorsedzette kedélyemen,
Vajha ennél nem volt volna
Nagyobb teher már éltemen.

Hogy más biborban öltözik,
'S magasra építet lakot,
Mig én csak nem rongyos vagyok,
'S kunyhóból nézem a' napot.

**Ez sem fáj , mert a' napsugár
A' kunyhóban is olly meleg —
'S hidegtől testem eddig is
Egyszerű ruhám védte meg.**

**De hogy szegény 's gazdag felett
Különböző törvény viraszt ,
Ez fáj , ez gyötri keblemet —
Ez méregkint emésztí azt.**

FALUN VASÁRNAP.

Megállok az egyház előtt
 Addig állok,
 Mig csak sorba kí nem jönnek
 A' szép lányok,
 'S ha kijöttek én is megyek,
 Hogy Juliskám mellett legyek.

Amint kijő megismerem
 Szép hajáról,
 A' hajába fonott piros
 Pántlikáról.
 Menésének könnyüisége
 A' szívem gyönyörüsége.

Elkisérem kis házuknak
 Kapujáig,
 Ott néha elbeszélgetünk
 Félóráig,
 Hol mindaddig czirógatom,
 Míg tánczra el nem csalhatom,

Délután szép virágosan
 Megjelenik,

A' falu tánczos ifjai
Mind őt lesik.
De Julis csak reám nevet,
Mert Julis csak engem szeret. —

Karcsu derekát átfogom,
Átölelem,
Mint az orsó kis kezében
Forog velem.
Tűztől hullámszik kebele,
Ki ne lenne boldog vele! ?

Onnan ismét elkisérem
Aluvóra.
De még éjfél nem is kong a'
Faluóra.
Elvándorlom kis lakáig,
Kis lakának ablakáig.

Ott magam csendben meghúdom,
Mert a' holdnak,
Fénysugári egyikét titkot
Majd kimondnak. —
De ha komám nem tekereg,
Az ablakon is bé megyek. —

T Ö R T É N E T.

Ment úr, és rabló egy uton
 Mindkettő régen jó barát —
 Együtt éltek több szép napot
 A' játszi ifjuságon át. —
 És jött feléjük társzekér
 Megrakva kincscsel gazdagon,
 Az úr hallgat. . . . De vad szitok
 Hangzik a' rabló ajkakon.
 ,Pénzt adjatok vagy életet '!
 Nincsen ki ellent állana,
 Embert és barmot megkimél,
 De a' kincs már tulajdona.

* * *

Ment úr és rabló egy uton
 Mindkettő régen jó barát —
 Együtt éltek több szép napot
 A' játszi ifjuságon át. —
 És jött feléjük ifjú lány
 Kellem, 's szépségben gazdagon,
 A' rabló hallgat. . . . Mész beszéd
 Folyik az úri ajkakon.
 ,Vándor leányka mit bolyongsz ?
 E' pusztaság néked hideg —

A' völgyben áll kisdéd lakom,
Kisdéd lakom, 's keblem meleg'!

A' lány félelme végtelen,
Belátja undok céljait,
Oly szépen esd, 's rimámkodik:
Kimélné meg virágait! —
De az úr vére kájbe forr,
A' szenvedély magasra hág,
'S erőszak által lessz legott
Letépve a' legszebb virág.

* * *

Úr, és rabló kincset rabolt,
Ha kérjük mellyik vétkeesebb?
Elkorcsult gyáva századunk
Nehézség nélkül fejt meg.

EGY HALOTT KOPONYÁJÁHOZ.

Rád tekintek csendes borzadással,
 Rád tekintek sárgás néma csont,
 Hova tűnt-el szépszemed világa?
 Hol a' haj, melly éjsötéte volt?

Hol az arcz? melly hó fehér színével
 Olly mosolygó, olly derült vala,
 Hogy a' tél mellynek színét viselte,
 Szép nyárrá lett volna általa.

Hol van rózsza ajkid szép rózsája?
 Melly gyengéd piros színben virult,
 És csak akkor lőn halvány színében
 Hogyha rá szemed harmatja hullt.

És ajkidnak hol vagyon beszéde?
 Melly ezüstoffolyamként hangozott,
 Melly örömben a' legszebb örömet,
 Bánatában bánatot hozott.

Elveszett örökre. A' szemek' helyébe
 Két sötét gödör tátong felém,
 És a' hajnak — éjsötét hajadnak
 Emlékül egy fürtjét sem lelém.

És a' szép kép puszta és kopár lett,
 Puszta mintegy század ülte rom,
 Mellynek ékessége többet vissza nem jő;
 Bár miként esengek és imádkozom.

El-lehulltak szép leány virágid,
 Itt szemléllek most virágtalan,
 Még a' fát sem bírom én egészen,
 Annak is csak egy darabja van.

Elveszett mit igazán szerettem,
 Elvesztém a' szép, a' jó egészt,
 Úgy őrzőm meg mint emlékekelyét
 A' mi fennmaradt e' drága részt.

A Z Á R V A.

Egy árvát a' zordon halál
 Erdő közepében talál;
 Nincsen ki szegényt virassza,
 Nincsen a' ki megsirassa.

Egyszerre kék hegyek megül
 A' bús halványhold felmerül —
 'S a' viharban melly sír panaszt,
 Egész éjjelen át viraszt. —

P O E S I S
(ironia.)

A' halványhold szépen süt,
Toronyóra éjfélt üt,
Várromon a' bagoly huhog,
A' zölderdőn vihar suhog.
Szép ifju nyargal paripán,
Arany kereszt van a' nyakán.
Fülmile zeng a' berekbe,
Karcu lány van a' nyeregbe.

A' H O L D H O Z.

Hold te sápadt arczú lánya
 A' sötétlő csendes éjnek,
 Szemlélője fájdalomnak,
 Szemlélője annyi kéjnek.

Oh ne nézz ezüst sugárral,
 Oh ne nézz le kedvesemre,
 Vess inkább piros sugárban
 Életszint a' holttetemre.

Lásd míg ő élt úgy szerette
 Nézni nesztelen futásod,
 Tán ha lemosolygsz reája,
 A' hideg sírből felásod.

Oh ne nézz ezüst sugárral
 Oh ne nézz le kedvesemre,
 Vess inkább piros sugárban
 Életszint a' holttetemre.

N É P D A L.

Fenn mosolyg a' holdvilág ,
Fénylik mint ezüstvilág ,
Eljön é a' kedvesem ,
Már jó régen itt lesem.

Be gyönyörű este ez ,
Minden csillag éjjelez ,
Mit ér az ég csillaga ,
Ha nincs itt szemcsillaga.

Talán mig én őt lesem ,
Másnál van szerelmesem ,
Ez hát a' mit igére ,
Pár csókomnak a' bére. —

Eljönnél még valaha ,
Te most hozzám mostoha ,
De már akkor késő lessz ,
Mert a' szívem másé lessz.

J E N N Y H E Z.

Ajkid miként piros virág,
Szemeid mint sötét világ!
Oh mért vagy hűtelen?
Mért esdessz mindig más után,
Mint lepke a' virág után,
Mért kinzassz szüntelen?

Alszol most égi álmokat,
Szíved kitudja hol mulat,
Mi élvben kéjeleg.
Hogysem kínzóm légy, 's halálom
Szép két szemed örök álom
Homálya szállja meg.

JURATUS DAL,
(Költői proza.)

Alig merem kimondani,
Kissé rosszúl fog hangzani,
De én hiszem hogy élvezet,
Gyönyör, kéj,
Csupán e' világon vagyon,
A' másvilág csendes nagyon,
Szebb mint ott a' nap reggele,
Melegebb mint aranydele,
Itt az éj.

Ha szép lánykám ölelhetem
'S barátom,
Közt megoszlik földi öröm
Sajátom;
Mit nekem akkor másvilág,
Ha ott van, itt is van virág,
Ha jó istenem megszeret,
Menyországom itt is lehet.
Minek mennék olly messzire
Vigadni,
Kéjt, 's élvezet e' világ is
Tud adni. —

Az álbarát úgy terem mint
 A' gomba,
 A' jó a' gonosznak mindég
 Bolondja.

De a' gonosz, gonosz marad,
 Rényt neki a' túllét sem ad,
 'S ha jó barátom megcsala,
 Maradjon rossz miként vala.
 Könnyen fogom felejteti
 Hol nem kell bajjal küzdeni.

Ha a' szép lány, szerelmesem
 Hűséggel átkarolt,
 De e' hűség rövid vala
 Miként ölelte volt.
 Magát, 's szerelmét megvetem,
 De azért víg lessz életem. —

De van egy mit itt nem lelek,
 A' mi nélkül meddő telek
 Ez élet minden bájival,
 Szerelmével, virágival.
 A' test és lélek ott szabad,
 Rabigát a' zsarnok nem ad,
 'S az önkénynek duló kezét
 A' szent igazság törte szét.

De ha e' részben nincs öröm
 E' földön, igám szét töröm,
 'S ha tettem nyer vétek nevet,
 'S önkény itél e' tett felett,
 Örömmel nyujtom életem,
 Ha ez egy jót megmenthetem,
 Gúny volna az isten kegye, szerelme,
 Hogyha szabad nem lehetne test, 's elme.

Adjatok hát bort és leányt
 Szerelmet,
 Barátságot, de nem csúszva
 Kegyelmet. —
 Mindent a' mi szép, 's lelkesít,
 Had élek,
 Szűm ha tiszta, az ördögtől
 Se' félek.
 E' világon van szép honom,
 Reá áldást imádkozom,
 'S addig élem a' szép tavaszt,
 Mig a' tél elnem rontja azt.

DRÁMAI HATÁS
vagy
HATÁSOS DRÁMA.
(ironia.)

A' darab címe: „éj király“
Személye van hetvenkilencz.
Öt felvonás és egy Tableaux,
A' változás külön kilencz,

Esik eső, jég, és dara,
Villámlik csuful és dörög,
Többnyire éj van és sötét,
Ezerféle eszköz zörög.

Döfés: „jaj nekem meghalok“
Döfés ,oda vagyok kedves‘
Döfés „,Ezt nem érdemeltem““
Döfés: „,,ingem vértől nedves.“““

Döfés: ,kiméld meg gyermekem‘
Döfés: „Épen a' szívemen“
Döfés „,Oh jaj, huh, juj nekünk““
Döfés „,,halok! él nemzetem.“““

Négyet a' mennykő is megüt,
Tizenkettőt vihar temet;
Vagy tízet megsirathatunk,
Bizon szenvedtek eleget.

A' darabnak szép vége lessz,
Mind boldog ki elnem hala,
El is felejtém mondani —
Büdös görög tűz is vala.

A' szerző kitapsoltatik,
Megjelen a' költői gőg!
Feje megkoszorúztatik,
A' publicum ordít és bög. —

NYILATKOZAT.

Szegény szülektől származám,
Kimondhatlan szegény vagyok,
Az élet minden birtokom,
És én még is boldog vagyok.

Mert van számomra hűleány,
Vagyon hazám, és nemzetem,
A' lányt, hazám', 's a' nemzetet
Egész szívből szerethetem.

Á T O K.

Felkelt az elnyomott haza,
 És a' zsarnoknak fejére,
 A' népeknek istenétől
 Átkot, szörnyű átkot kére.

És az isten meghallgatá
 A' hon' szavát kegyelmesen;
 A' zsarnok minden javában
 Véghetlen pusztulás leszen.

Elhallnak hõn szerettei:
 A' nõ 's a' kedves gyermekek,
 Ő maga egykor ép, 's erõs
 Bár él — de sínylik, és beteg.

Tûz, 's víz dulong szép birtokán,
 Dõgvész emészti barmait,
 'S viharban jég aratja le
 Buján termõ határait.

Mi baj között olly jól esik,
 Vigasztalás sem jó felé,
 A' nép az egykor elnyomott,
 Csak az mosolyg gúnyközt elé.

'S miként felejtett rémtanya
Hol csak vihar keres helyet,
Úgy áll pusztán, 's magánosan
A' volt gyönyör, romok felett.

Már mindenik megszánja őt,
Csak egy kit hajdan úgy nyomott,
Annak kevés e' sok nyomor
Mit rá a' sors, 's az ég hozott.

„Átkot fejére rút halált,“
Térden csúszva rimáncodik,
'S ez utolsónak átka is
Az égtől meghallgattatik.

A' zsarnok megsiratlanúl —
Megbánva vétkét elhala,
Mit ez utolsó kért reá,
Átok helyett áldás vala.

T Ö R T É N E T.

A' rabló erdőben lakott,
Szeretve nőt, 's két magzatot.
A' két gyermek rég elhala,
Szeretve már csak nő vala.

Később a' nő is elveszett,
'S a' rabló szíve megrepedt.
(A' szív melly gyilkolt többeket,
Egy nő halálán megrepedt.)

ROMÁNCZ.

Büszkén áll a' vár zöldfák között ,
 Zúg alatta játszi csermelyár ,
 Fenn a' várban halvány nő lakik ;
 Lenn a' parton lanttal ifju jár.

És az ifju búsan feltekint ,
 Ő a' lánynak egykor kedves volt ,
 Akkor szíve , 's lantja egyiránt
 Csak szerelmet, szép szerelmet szólt.

Oh de minden változott. A' lány
 Másnak birtokában nő leve ,
 És az ifju szíve , 's lantja most
 Fájdalmas hangokkal van tele.

A' lant erősebb mint az ifju szív ,
 Bár törékeny , — hangzó keble él —
 A' szív nem birta kínját megrepedt ,
 'S nyugszik ő , — nyugalma síri — mély.

Büszkén áll a vár zöldfák között ;
Zúg alatta játszi csermelyár —
Fenn a' várban szép halott vagyon ;
Lenn a' parton lant, — de néma már.

É L E T F O L Y Á S A.

Ismerém Jolánt mint gyermeket
 Átkarolta anyját édesen,
 Jósolám e' bimbó egykoron
 A' világkertben virág leszen.

'S lön virág! a' rózsák szebbike,
 Színe ártatlanság színe volt,
 Számtalan méh repkedé körül —
 Kellemének sok madár dalolt.

'S ő hiven hogy minden olly szelid,
 Felnyitá az ártatlan kebelt, —
 Szállt reá a' zengő méhsereg,
 Úgy örült hogy tiszta mézre lelt.

'S elrabolták éltető erét,
 Hervadásnak indult kelleme,
 'S mint az élet szebb virágait,
 Úgy szakasztá le az ősz szele.

Ismerém Jolánt mint gyermeket,
Átkarolta anyját édesen —
Élt tizenhat változó tavaszt,
Most a' földben nyugszik csendesen.

N É P D A L.

Füben dalolgat a' haris ,
 Szívben hamis a' szép Maris ;
 Forog szeme karikája ,
 Eszemadta kis barnája.

Forog , forog de nem reám ,
 Édes hamis pillantatán ,
 Isten tudja ki függ , ki van ,
 Szerelmének óráiban.

Én istenem , én istenem ,
 Szívem bajába , légy velem ,
 Hamis szeretők dolgában
 Té légy bíró mennyországban.

Jer Mariskám , jer te vissza ,
 Könyüm úgy arczom nem issza ,
 Meglásd ha elhagysz engemet ,
 Senki többé úgy nem szeret.

HUTIRAY MARIENÉK.
(Mező-Terem 1845.)

Gyermek leány fejlődő virág,
'Te rajtad zöld még minden ág,
'Te még a' bajt nem ismered,
Gyermek hited van még veled.

Oh óvd meg azt mint kincsedet,
Boldogsághoz csak az vezet —
Csak az tanít felejteni,
Ha majd bajjal kell küzdeni.

Tekintsd ez éltet mint mulót,
Ésszel élvezd a' földi jót —
'S inkább magán hagyott legyél,
Hogysem erény ellen tegyél.

Lessz majd ki hizelegve szóll,
Miként az ág feléd hajol —
Mondván szerelmes dolgokat,
Millyenekben a' szív mulat.

Hallgasd meg őt szemérmesen,
Célja talán gonosz leszen —
De előbb jól kiismered,
'S csak úgy oszthat szívet veled.

Végre ha a' sors eljegyez ,
'S valód egy férj menyynyüdvé lessz ,
Szeressed őt végetlenül ,
Bár polczra lép , vagy elmerül.

A' férj , találjon bár mi vész ,
Ha hű maradsz , szeretni kész ,
A' világ csak addig szeret ,
Mig ajkidról szépség nevet.

Igy majd ha élted elborul ,
'S reád a' sír homálya hull ,
A' könytől ázott sírverem ,
Emlékvirágokat terem. —

T A N Á C S.

Ha reggel a' szép nap kisüt,
 'S mosolyg az élet mindenütt —
 Használd a' bájos életet,
 Mert változó, 's ritkán nevet.

Hány ember szállt a' sírba le,
 Kinek sötét volt élete —
 Ki megkimélt egy szép napot,
 Millyent többé soh'sem kapott.

B * * * * * E M I L I Á H O Z.
(Pest 1843.)

Meghallnék vad kínek között
Meghallnék , és holtom után —
Üdvet mosolygó nap helyett
Lenne öröklő éjszakám. —

Az éjszakában büntetés
Olyan, millyet ember nem ért,
Millyen nagy büntetés volna
Millio gyilkos tettekért.

Elszenvedném a' büntetést,
Több száz, 's több ezer éven át,
Soh'sem látva a' jámborok
Örökre intő nappalát. —

Csak azután támadva fel,
Addig birnám szerelmedet,
Mig a' sír nem borítana,
Boldogságommal engemet. —

EGY LÁNY FELETT.

Kórágyn fekszik a' leány,
 Virág között olly halovány,
 Mint egy hervadt virág.
 Óh hogyha ő megvallaná
 Miért halvány?! 's más hallaná
 Fekünnék bár a' sír ölén,
 Ott is pirulna tán szegény
 Gúnyod miatt világ.

I D E Á L.

Hőn szeretlek képzelet leánya ,
 Bár valód miként a' ködlepel —
 Sovárgó szememnek éjjelében
 Láthatatlan fényben úszik el,

Elmerengék égi arczaidnak
 Túlvilágon kölcsönzött haván ,
 'S üdv folyik felém szép rózsaaajkid
 Ezüsthabként ömlengő szaván.

Néha fennlebegsz a' fellegárban ,
 Majd alant virágos partokon , —
 Elfeledve játszodol közöttünk :
 Hogy e' föld egeddel nem rokon.

Nem kívánom istenült szerelmed
 Oh dicsőült túlvilági kép !
 Angyalokból szótt szellemvalódhoz
 Úgy sincsen teremtvé földi szép.

**Csak lebegj te, csak lebegj felettem ,
Mint a' néma hold az éj felett ,
Látom istenarczid mind örökre
Míg csak bennem él a' képzelet.**

É L E T B Ő L.

Hallottatok é éjszakán
Nyögést, melly lelket ráz ,
Megtört vihar zugásakint ,
Miként ha szóllna váz ?

Ne féljete! e' bús nyögés
Szegény nyögése volt ,
Kit éhség gyilkolt meg korán ;
Sövény alatt a' holt. —

Hallottatok é éjszakán
Fájdalmas hangokat ,
Miként ha vad szaggatna szét
Még érző tagokat ?

Ne féljete! e' fájdalom
Úrszívből tört elő ,
Élte nagyobb részét tiltott
Élveken élte ő.

**Elszórt temérdek kincseket,
És úgy szerezte meg —
Őt nem — mint a' szegényt nyomor —
Gazdagság ölte meg.**

**Talán ha a' kincs 's gazdagság
Illón felosztaték,
Akkor úrt, és akkor szegényt
Nem ér illy szörnyü vég.**

N É P D A L.

Nincsen olyan szép leányka,
Mint a' piros kis Jolánka,
Hajnal arcza, éjszeme,
Ő az égiek neme.

Mégis van ám egy hibája,
Számptalan sok a' mátkája,
És ha kérdik kit szeret?
Tízre is néz és nevet!

Vigyázz lányka sok elérte,
Hogy nem úgy lett mint remélte,
A' sok kérő elmaradt,
'S a' lány vénszűznek maradt.

ROMÁNCZ.

Büszkén állt a' vár tetőn ,
Szép leány volt büszkesége ;
És a' völgyből fel gyakran
Búsan halvány ifju néze.

Úrparancs tiltá el őt
Fel a' lányhoz várba menni ,
'S a' lánynak sem volt szabad
Ifjunál a' völgyben lenni.

Szánta őt a' szépleány ,
'S bízta könnyel szemébe':
„Völgyben van a' temető , —
Levisznek a' temetőbe.“ —

CLARISSA SÍRJÁN.

I.

Ifju korodba vetéd el szende leányka virágid',
'S most melly őrzi porod', puszta, kopár
a' halom.

II.

Téged nem szerelem, — a' vadélvnek percze te-
remtett,
És ugyan az ragadott, ifjan a' sirba leány.

K. P Á L:

Palinak nagy orra, lába,
 , Nem baj így szóll szép Etelke,
 Még azért tudnám szeretni,
 Ha picziny nem volna lelke: ‘

X. N E J É N E K.

Kimondhatlan szerettelek,
 De azt kitudtam mondani,
 Hogy addig hű férjed leszek
 A’ mig pénzed fog tartani.

A' V I L Á G.

Allj meg egy május alkonyon
 Künn a' szabadban egyedül,
 Midőn a' fákon dall zeneg,
 'S a' hűs légbe illat vegyül;

Állj meg, 's tekints a' messzeség
 Kékellő távolába szét,
 Csak alig mérsékelheted
 Majd hullamzó kebled' hevét.

, Olly szép a' világ, olly dicső,
 Milly boldog ki sok éven át,
 Megháboríthatatlanul
 Élvezheti minden javát. '

Így szólnak majdan ajkaid,
 És kívánsz hosszú életet,
 Melly a' szerencse útain,
 Minden gyönyörhöz elvezet.

De menj csak emberek közé,
 Lássál gazságot, és nyomort,
 Lássad mint tart erény felett
 A' rútvétek halotti-tort.

Lássad állattá mint fajul
Az ember egy kis érdekért,
Mint nyer sok hízeltő ravasz
Igaz felett jutalmi bért.

Kebled — miként a' tisztaég
Ha felleget jó rá — elborul,
'S a' kitörő öröm helyett,
Csendes leszen, — agg, és szorul.

'S fájdalmas hangon szólsz legott,
,Óh szép a' világ, jó, 's remek,
Kár — mi boldogságát adná:
Nem olyanok az emberek.'

T A P A S Z T A L Á S.

Húzd meg magad szép csendesen,
 Hajcsd térded, és csókolj kezet,
 Türelmes légy, 's alázatos —
 Nagyúr lehetsz mások felett.

Ellenben bár szentszót emelsz,
 Az elnyomott pártját fogod,
 Meglásd sokszor találkozánd
 Ki meggyaláz 's lábbal tapod.

H O L T G Y E R M E K .

, **F**ehér vagy gyermekem ,
Mint a' hó fehér ,
Oh mért nem mosolygassz
Jó anyád ha kér. '

Kérelmét anyjának
Nem hallgatja meg ,
Mint a' hó fehér , és
Mint a' hó hideg. —

Ő S Z I N T E S É G.

**, Alszol e' Tinikém
Te kis szőke bohó,
Csevegjünk keveset
Tőled édes a' szó.'**

**„Bácsikám, bácsikám
Hiába beszélek,
Megmondtam már önnek
Alszom a' mig élek.“**

Á L D O Z A T,

Az oltár zsámolyán
 Egy ifjú térdepel,
 'S a' szívszülött fohász
 Könyűkben olvad el. —

Még egyszer feltekint,
 Nagy, 's dülő bánata,
 Nyugodtan megy, adott
 Mindent mit adhata,

N É P D A L.

Szomorú leszek míg élek,
Már mégcsak nem is remélek,
A' ki elvagyon feledve,
Hogy lehessen annak kedve.

Édes rózsám kezét adtál,
Hozzám hű mégsem maradtál,
A' ki így játszik szavával
Elégedjék meg magával.

Nem kell nekem ez a' város,
Ha nem vagyok benne páros,
Sem az élet, sem a' világ —
Ha nem nyílik benne virág.

K. * * * SZINIGAZGATÓHOZ.

Schakespeare műveit
 Színre minek viszed,
 Talán nagyobb hatást csinál
 Te balga azt hiszed. —

Kis műben ha kontárkodol,
 Egy sajnál, más nevet,
 De szemtelen merényedért
 Megvetnünk is lehet. —

A' KÁRTYÁHOZ,

Van-e nálad jobb oh kártya,
 Zsebemben nincs tán kétforint,
 Azonnal kétszáz is lehet,
 Ha fortuna reám kacsint.

Hej de néha czudar vagy ám,
 Zsebembe nincs tán kétforint,
 De zsebestől is elrepül
 Ha fortuna másra kacsint.

CARICATURA.

Fejed nagy, szemed nagy,
 Lábad picziny,
 Orrod kicsiny,
 Oh be furcsa vagy.

A' derekad girbe, görbe,
 Azért estél a' gödörbe.
De im a' vihar megered,
 'S kirepült a' füled veled.

FERENCZBÁTYÁMNAK.

Szereted a' bort és rumot ,
 Botoztatni szintűgy szeretsz ,
 Hosszú kaputba jársz — vicczelsz ,
 De azon csak magad nevetsz.

Nyolczkor elmégysz oskolába ,
 Tíz órától aztán henyélsz —
 Magyarul kell tanítanod ,
 De te tótmagyarul beszélsz.

JANKÓ MUZSIKUSNAK.

Pofád sima — bizalmas is,
Szerettetni hagyja magát,
Azért törte már rajta ki —
Sok megcsuszott ember nyakát.

NAGY-KÁROLY

Tavaszelő 13. 1843.

AZ ELSŐ TÁRSULATI HANGVERSENY

EMLÉKEÜL.

Nesztelen állt a' vidék, mint nagy sír néma bo-
rongás

Lenge sötét arczczal szomorúan pusztá határin ,
'S jöttek hő kebelű deli lányok rózsá-ajakkal ,
Jött a' drága hazát melegen szerető fiatalság —
Jött velők a' kikelet 's örömének ezernyi virága ,
Dal kelt ajkaikon , szelided szív' ifju zenéje ,
Tiszta miként szaladó csermelynek ársjai. Keltén ,
Melly hidegen nyugvék , feltámadt újra az élet ,
Feltámadt , 's a' kebelt nemesebb érzelmek ölelték.

N É P D A L:

Kötöttem rózsá koszorút,
Szépet, piros, háromsorút,
Szeretett rózsámnak adom —
Hogy feltűzze vasárnapon.

Előre örülök neki,
Mert a' rózsá illik neki,
Ő is mint a' rózsá piros —
Nyalka, kényes, és takaros.

Oh de megcsalt szépreményem,
Koszorumat sírva nézem,
Ki élve oltárhoz vezet,
A' halállal fogott kezét.

Kötöttem rózsá koszorút,
Szépet, piros, háromsorút —
Nem tűzhetem kalapjára,
Csak gyászos koporsójára.

A Z A N Y Á K.

Vessz-el ! — szóllt indulat között
A' rosszanya.
És büntetésül elveszett
Szépmagzata.

Ébredj fel ! — szóllt a' jóanya ,
Egyetlenem.
De az álom örök maradt
A' gyermekén.

X. V Á R O S.

A' ki Xbe lakni vágy
 A' vihar közt csendesen,
 Az legott mint felruhát —
 Egy gallérköpenyt vesz.

'S mint nyugatról fú a' szél
 A' köpeny forogni fog,
 Meglássa — ki benne jár —
 Mindjárt boldogulni fog.

Aztán megtanul zenét,
 Zongorát, vagy trombitát —
 És a' hangot melly kijő
 Napnyugatnak fújja át. —

Ezzel aztán azt nyeri
 Hogyha gyomra majd üres,
 Kávét, bor, sült, és egyéb
 Jófélekkel tömve lessz.

Később látogatni jár
A' batáros házakát,
És ha pletykát mond sokat,
Irgalmatlan jól mulat.

Sőt ha napkelet felé
Egykét házat megrugott,
Még hivatalt is szerez
Jót, számára napnyugot.

Bálba is jár, — tánczol is,
Jól megnézi hogy kivel —
Mert ha olyan lessz a' lány
Napnyugat kit nem szivel —

Rögtön elveszett a' kegy,
Jóllétének vége van,
Kapható helyébe más,
Xben — több száz szolgálva.

Így ha téssz, boldog leszessz,
Szóval: éjszak, dél, kelet —
Xben bárha fejre áll
Nem csinálhat nagy szelet.

**Itt a' mágnes napnyugat
Nem éjszak felé vezet —
Azért ha haladni vágysz ,
Napnyugattal fogj kezét. —**

P Á R B A J.

Vörösszobám hagyott terem
 Felejtve van neve,
 Legyen nappal, vagy éjszaka —
 Öröklő éjjele.

Itt végzendjük el párbajunk,
 Vagy élet . . . vagy halál!
 Csak egy megy el, az távozik
 Ki jobban tölt, 's talál.

Nem rettegem a' sors kezét,
 Mert ügyem jó — 's igaz,
 Találjon bár akármí vész,
 Féljen a' rossz, 's a' gaz.

És mentek ők. A' zordterem
 Már gyertyafényben áll.
 Isten bocsásd meg bűneit
 Ki ott ma sírt talál!

Lövés. Utánna néma csend.

Síratlak oh igaz!

A' párbaj rút, 's törvénytelen:

Mert sokszor győz a' gaz.

C A R I C A T U R A.

Halvány vagy,
Beteg vagy,
Te nem soká vonod magad,
Bár az orrod vörös 's dagad.
Orrod élhet sok szép napot
Mit Bachus istentől kapott.
'S ha téged majd a' sir temet,
Ő siratja meg estedet. —

Y,

Játékos volt, gaz, és ravasz,
 Száztól csak hatvanat kívánt,
 Csendes éjjel volt nappala,
 Szerette a' bort és leányt, —

'S minthogy jól ismerék nevét —
 Egy év alatt megváltozik,
 Magyar nevet kap és - - - -
 Nagyurakkal barátkozik.

T O L V A J P E R C Z.

Paul Kockot olvassa
Zsanetke szüntelen,
Főleg ha jó atyus,
'S mamátska nincs jelen.

'S bár édesen mulat
Titkolt óráiban,
Halványarczán a' pír
Bevádló színe van,

Z.

Beretvál, koppaszt, és kötöz,
Eret is vág, mert ritka ész,
Aláír datumot, nevet,
'S a' név után; hites sebész.

N É P D A L.

Tarka vigánó, és ruha,
Szőke kislány kebled puha,
Tűztől hullámozó kebleden —
Elpihennék édesdeden. —

Piros kendő, piros kötő,
Kell-e kisleány főkötő? —
Ha kell — kezembe tedd kezéd,
Mindjárt az oltárhoz vezet.

Szines virág a' kikirics,
Édes rózsám nékem virics,
Ha kistanyámat megkapom,
Leszakasztlak farsang napon.

Leszakasztlak, hazaviszlek —
Odahaza úgy elteszlek —
Hogy ki legjobban látni vágy —
Még anyád se talál reád. —

L A U R Á H O Z.

Laura lelkem' üdvessége,
 Éltemnek gyönyörűsége —
 Aranynapom enyhe délben,
 Holdvilágom csendes éjben,
 Violaszínű reményem —
 Tied minden érzeményem;
 Ha galambszemed láthatom,
 Elnyugszik gyötrő bánatom.
 Olly szelid vagy mint az álom,
 Melly tündér vidék felé von,
 Hol bájos virágzásban,
 Nemmuló örök tavasz van.
 És beszéded szépzenéje
 Mint a' berkek fülmiléje,
 Hogyha felzeng csendes éjben,
 Felolvad lelkem a' kéjben.
 Lenne minden e' világon,
 Birtokomban és sajátom;
 Ifjuság, báj, hosszúélet,
 Mi sok százat boldogá tett.

Mindodadnám lányka érted,
 Bárha szívem tán nem érted —
 'S nem kívánnék más kegyelmet,
 Csak tőled óh lány szerelmet.
 Szóllj! óh szóllj hogy tudsz szeretni,
 E' szavad fog üdvezíteni,
 Vagy szóllj hogy nem tudsz szeretni,
 'S e' szavad fog eltemetni.
 Te lettél az én világom —
 Nyugalmam és boldogságom,
 Ha te szeretsz . . . bár mint forog
 A' világgal nem gondolok. —

IRNOKDAL.

Azért hogy vén irnok vagyok,
 Szivem fájdalmi nem nagyok,
 Mert maholnap ispán leszek —
 Köztök a' legifjabb leszek.
 Juh, héj, juh.

Nőül veszem Izé Czilit,
 Hogy hű leszen biztos a' hit —
 Mert ifju csak úgy lehetne,
 Éve ha scheinban mehetne.
 Juh, héj, juh.

Tudom eljő most örömmel,
 Pedig egykor hat ökörrrel
 Sem vihették volna másnak,
 Csak a' vöröshajtókásnak.
 Juh, héj, juh.

**Így majd aztán csak megleszünk,
Ha lesz mit — iszunk, és eszünk —
Testamentom sem kell nekünk —
Hiszen úgysem lesz gyermekünk.
Juh, héj, juh.**

Á T K O S H Á Z.

Erdő közében áll maga,
Elmult idők átkos laka.
Szobáiban soh'sincs világ —
Velőt rázó a' némaság.

De ha éjfél következik,
Belülről lárma hangozik :
Átok , kaczaj , káromkodás —
Később leány siránkozás.

Végre nehéz kín szülte jaj ,
Hosszú mély fájdalmas sohaj
Oly fájó mintha megrepedt
Szívtől nyert volna életet.

E' házban hajdan úr lakott ,
Élve vadul éjt, és napot —
'S egy ifju lány kit elrabolt,
Élteig e' ház rabja volt.

N. KÁROLYI CONTO.

Egy font dohány harminczgaras.
 Drága! másnál csak tízgaras.
 Olló és kés négyforint.
 Ez másnál csak két forint.
 Gyertyatartó koppantóval,
 Gyufa, csizmatisztítóval,
 Másutt fele árán veszem,
 Bolond ki uradtól veszen.
 Hát itt mit hozál nekem?
 Tán hogy azt is megvegyem! ?
 Hát e' sok szivar mit jelent?
 'Tekintetes úr az present!

Ü Z É R K E D É S.

Hogy hívják önt? Astrubald!
Ön hallok sok pénzt talált?
De előbb cridát csináltam
Háromszor; 's pénzt úgy találtam.

F É L E L E M.

Justa a' hideg föld alatt
Alkalmasint remeg?!
Szegényke a' magány hálást
Mig élt nem szokta meg.

Cs — k. R É Z I K Á N A K.
(Báthor. 1845.)

Azt mondád: szivedet, 's kezedet csak okos-
nak adandod ,

Arcza ha nem szép, csak szép szive 's lelke
legyen.

Jól mondád — az földi virág melly rögtön enyé-
szik ;

Ez pedig olly csillag, melly is örökre ragyog.

A Z Á L S Z I N Ü.

Nagy megalázással szóll hozzád 's mézes ajakkal,
Azt véléd hogy az ég angyala szólna veled.
Úgyvan — ez angyali arcz melly mintegy látszik
imádni ,
Lelkével mar — 's szó ellened ördögi cselt.

CILLEY ULRIK.

Fondorgó elméd vívott vesztére Hunyadnak —
Míg tetted bosszuló tör kiszakasztja szived.
Élsz de ha emléked ravasz élted előmbe röpíti,
Csak sűrű átkoknak — zápora önti neved.

UJKORI ROMÁNCZ.

Hadnagy Richard megjelen,
Éjjel a' lépcsőzeten —
Bemegy később a' szobába,
Hol egy nő nyugszik magába.

Ott sokáig udvarol,
Mert körötte csend honol,
Majd a' férj is megjelen —
'S Richárd hadnagy elmegyén.

FAUST ÁHOZ.

Ha néha mosolyt látsz leány
Halavány ajkimon,
'S oszolni kezd a' fellegár
A' redős homlokon.

Ne gondold hogy keblemből is
Eltűnt a' bánalom,
Ha könnyeket nem hullathat
Mosolyg a' fájdalom.

P O E T A.

Fiam Miska jer elő ,
A' Pegazust hozd elő ,
Nyerget rá , kantárt nyakába ,
Heliconra visz ma lába.

Estére csak oda érek ,
Az asztalnál helyet kérek ,
Lakoma lessz — mindent kapni ,
Én is jól akarok lakni. —

R E J T V É N Y.

I.

Öt betüből állok, repülök csevegő kicsiny állat,
 Fő tagom ékkel vedd, 's nélküle élted enyész.
 Fő betűjét hadd el, 's benned szét hintve találod,
 Végtagom ék nélkül, szorgosan őrzi javad.

II.

Nem voltam régen, soknak szolgállok ezennel,
 Vedd első tagomat, 's lelki javadra ügyel.
 Vedd kebelem, 's beteges tested fájdalmait elüzi,
 Ezt nyujtsd egy betűvel, kedvre 's mosolyra
 derít.

I M A K Ö N Y V.

E' könyv sajátja áhítat 's malaszt,
 Szerzője mégis némaságba van.
 Úgy vélem az erény írja maga.

